

Man kan måske få tilladelse til en anden afgrøde, der giver en lavere forrentning, men så er der jo en forskel. Det er den forskel, vi er ude på at fjerne, så den pågældende ikke skal føle sig snydt og gå rundt og bande og svovle over for sine nærmeste og mange flere og dermed lægge gift ud for kommende fredninger. Det er vi interesseret i at undgå, og det er det, der er ambitionerne bag forslaget.

Fru Elsebeth Gerner Nielsens kommentarer får mig også til at læse op fra et brev af den 24. april, jeg har fået fra præsidenten for Danmarks Naturfredningsforening i dag. Han har kommenteret vores forslag, det er vi selvfølgelig glade for, og jeg tillader mig at læse op, hvad han har skrevet som helhed om lovforslag nr. L 208, så man ikke kan beskylde mig for kun at citere de rigtig rosende bemærkninger:

»Heller ikke DN er tilfreds med, at gennemførelsen af fredninger ofte strækker sig over 5-10 år. En forrentning af eventuel erstatning i forbindelse med en fredningssag fra rejsningstidspunktet kan være et middel, der måske kan fremskynde sagsbehandlingen i fredningssager. Det er dog noget, der må vurderes nøjere i den enkelte sag, da mange rådighedsindskrænkninger umiddelbart ikke påvirker grundejernes økonomi.«

Vi er meget tilfredse med den udmelding, og der var faktisk et element, jeg ikke har været helt opmærksom på, men som jeg tror vi skal dyrke lidt i udvalget. Det er muligheden for, at det kan speede sagsbehandlingen lidt op, og at de mennesker, der arbejder med fredningssagerne, tænker: Jamen det er jo egentlig rigtigt, at det koster den pågældende ejer penge, mens vi behandler denne sag, så skulle vi ikke skynde os lidt?

Jeg tror, det vil være noget, der kan være med til at skabe en positiv stemning for fredningerne, og Det Konservative Folkeparti er i hvert fald klar til det. Jeg håber som sagt, at det notat, ministeren kommer med, kan sætte skub i processen, og at vi måske kan finde en anden løsning, hvis der findes en bedre. Det er vi åbne over for, men vi skal i hvert fald sikre, at grundejerne ikke føler sig snydt.

Hr. Bent Hindrup Andersen gik på Enhedslistens vegne helt over i den anden grøft. Han ser gerne, at staten ejer al jorden. Det er ren socialisme, og der var ikke noget pakket ind. Det hele var pakket ud, vi kunne se det alle sammen, så vi kan tage afstand fra det. Det er selvfølgelig spændende at have et så antikveret par-

ti, der kan hævde den slags synspunkter, her i Folketinget; men jeg synes dog, hr. Bent Hindrup Andersen skulle prøve at tænke på ørnene, der heldigvis er kommet tilbage. De er ikke vendt tilbage til de offentligt ejede områder, han er så begejstret for; i hvert fald så vidt jeg er orienteret om de ørne, der er vendt tilbage, og som er begyndt at ruge her, har de valgt at slå sig ned på privatejede områder.

Dermed være også sagt, at det offentlige ikke altid er de bedste til at passe på vores fredede arealer; det er mange gange en fordel, at de er privatejede. Men dermed være ikke sagt, at det offentlige altid ruinerer eller ødelægger naturen, bestemt ikke. Det ville ligge mig fjernt at hævde noget sådant, jeg påpeger bare de fordele, der er ved privat ejerskab af jord, også når vi taler naturbeskyttelse. Det er meget vigtigt for Det Konservative Folkeparti at forsvare det synspunkt.

Hvis jeg skal konkludere, må jeg sige tak for udmeldingerne. Der er grundlag for at arbejde videre i udvalget, og vi vil prøve at se, om vi kan få forslaget igennem, inden samlingen slutter.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg skal sige til hr. Niels Jørgen Langkilde, at vi har ikke socialisme, bare fordi det offentlige ejer jorden – gid det var sådan, og gid vi i øvrigt også havde et ordentligt og demokratisk samfund efter den model. Jeg synes også, at når hr. Aage Brusgaard beskylder vores nuværende regering for at være socialistisk, skal vi lave en lille studiekreds om, hvad socialisme er.

Men jeg vil gerne kommentere hr. Niels Jørgen Langkildes indlæg helt konkret: Er det rigtigt forstået, at hr. Niels Jørgen Langkilde er imod den model, man har lavet med Skjern Å – nu glemmer vi, at åen skal snos og alt det dér – hvor man overtager jorden og senere hen forpagter den ud på ordentlige vilkår til lokale interessenter? Så har man jo en mulighed for at regulere i perioder, når man kan se, hvordan tingene udvikler sig, og hvis der skal ske ændringer, står de i forhold til de forpagtningsaftaler, der er indgået. Er det egentlig ikke en meget rimelig måde at gøre det på, når man gerne vil bevare de ekstensive områder?

Og så kan jeg sige til hr. Niels Jørgen Langkilde, at i New Zealand var et af resultaterne af, at man helt fjernede landbrugsstøtten, netop, at alle de oprindelige marginaljorder blev til mar-